

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem ve Vyškově, Puškinova 5, proti žalovanému: **Ústavní soud České republiky**, se sídlem v Brně, Joštova 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2009, č. j. 29 Ca 8/2009 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel se žalobou ze dne 31. 12. 2008 domáhal zrušení *„rozhodnutí Ústavního soudu“* č. j. SPR.ÚS 741/08 ze dne 31. 10. 2008. K žalobě stěžovatel přiložil písemnost, ze které vyplývá, že označené rozhodnutí je přípisem Ústavního soudu stěžovateli, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že stěžovatelovo podání ze dne 13. 10. 2008, označené jako ústavní stížnost, v němž stěžovatel vyjadřuje své výhrady k rozhodnutí pléna Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2008, č. j. Org. 31/08 a usnesení Ústavního soudu č. j. I. ÚS 1654/08, může Ústavní soud vzít bez jakýchkoliv dalších opatření opět jen s politováním na vědomí.

Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu stěžovatele usnesením ze dne 24. 4. 2009 č. j. 29 Ca 8/2009 - 20 odmítl s odůvodněním, že v daném případě se žalobce domáhá vydání rozhodnutí soudu, které nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve

správním soudnictví ve smyslu ustanovení § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a že správní soudy nemají jakoukoliv kompetenci zasahovat do řízení před Ústavním soudem, vyřizovat stížnosti na nesprávný postup Ústavního soudu, neboť zákon jim žádnou kontrolní, dozorčí či rozhodovací činnost nesvěřil. Takový postup by byl dle krajského soudu v rozporu s celou organizací a systematikou soudnictví v České republice, kdy Ústavní soud stojí nad celou soustavou soudů v České republice a je konečnou instancí.

Krajský soud tak s ohledem na to, že nedostatek pravomoci soudu rozhodujícího ve správním soudnictví je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, usnesením návrh stěžovatele odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

Stěžovatel usnesení krajského soudu napadl včasnou kasační stížností, v níž namítal, že usnesení krajského soudu je nicotné a dále, že se krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení nijak nevypořádal s jeho tvrzením o porušení veřejného práva fyzické osoby.

Stěžovatel tvrdí porušení následujících práv:

porušení práva na spravedlivý proces (z důvodu podání řádné ústavní stížnosti)

porušení ustanovení § 2 s. ř. s., dle kterého soudy poskytují ochranu ve správním soudnictví (ústavní stížnost nezákonně neprojednal Ústavní soud ve spravedlivém procesu, ale státní správa podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu)

porušení práva na spravedlivý proces podle Úmluvy o lidských právech (ústavní stížnost nezákonně neprojednal přidělený senát Ústavního soudu).

Stěžovatel namítá, že krajský soud jeho tvrzení nijak nevyvrátil, ani se jimi v odůvodnění napadeného usnesení nezabýval.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá také nesprávný závěr krajského soudu, že se stěžovatel v daném případě domáhá vydání rozhodnutí soudu, které nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví ve smyslu ustanovení § 4 s. ř. s. Správní soudy dle stěžovatele mají kompetenci zasahovat do řízení státní správy ústavního soudu a vyřizovat stížnosti na nesprávný postup státní správy Ústavního soudu (nezákonné rozhodnutí). Dle stěžovatele rozhodnutí o „zaregistrování v tzv. správním rejstříku“ s odvoláním na § 41 odst. 2 kancelářského a spisového řádu Ústavního soudu není rozhodnutí senátu Ústavního soudu (soudců), ale rozhodnutí „nesoudce“ jako správního orgánu.

V další části kasační stížnosti stěžovatel brojí proti porušení jeho práv Ústavním soudem. Konkrétně stěžovatel namítá porušení čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod („Nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Příslušnost soudu i soudce

stanoví zákon.“), porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod („Každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.“).

Dle stěžovatele Ústavní soud pochybil také v tom, že pokud bylo rozhodnuto v neveřejném jednání měl být stěžovatel poučen, tak jako je tomu např. ve správním soudnictví ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Jako další pochybení Ústavního soudu stěžovatel namítá, že soud nerozhodl o celé ústavní stížnosti, ale pouze o části, a že státní úředník JUDr. P. Ch. rozhodl v č. j. SPR ÚS 741/08 ze dne 31. 10. 2008 o odložení ústavní stížnosti do správního rejstříku.

Ve skutečnosti, že ve věci rozhodoval nesoudce JUDr. P. Ch., stěžovatel spatřuje porušení práva na zákonného soudce, když v jedné polovině ústavní stížnosti byl již 21. 10. 2008 stěžovateli přidělen zákonný soudce – soudci JUDr. Stanislav Balík, JUDr. Dagmar Lastovecká a JUDr. Jiří Nykodým.

Další porušení svých práv stěžovatel spatřuje v tom, že nebyl poučen před vydáním rozhodnutí č. j. SPR ÚS 741/08 ze dne 31. 10. 2008 ve smyslu § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v neveřejném jednání bez účastníků řízení a také ve smyslu ustanovení § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, čímž došlo k porušení ustanovení § 68 tohoto zákona.

Poslední porušení svých práv ze strany Ústavního soudu stěžovatel spatřuje v tom, že rozhodnutí č. j. SPR ÚS 741/08 ze dne 31. 10. 2008 nebylo doručováno ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

V kasační stížnosti stěžovatel zdůrazňuje, že pokud se ústavní soudce, Ústavní soud nebo jeho státní správa dopustí nezákonností jako v tomto případě, musí mít občané a tím i státní správa zákonné možnosti věci řešit a napravit. Pokud by tomu tak nebylo, dle stěžovatele by to znamenalo, že určití občané nebo instituce jsou nad zákonem nebo mimo něj, což je nepřípustné a v rozporu s Ústavou České republiky.

Stěžovatel je názoru, že na základě výše uvedeného má krajský soud dostatek pravomocí pro rozhodování ve správním soudnictví v této věci.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítá porušení čl. 17 Úmluvy o lidských právech krajským soudem z důvodů zneužívání zákonů k jiným účelům, než ke kterým jsou určeny a vyvíjení činnosti nebo se dopouštění činů, které jsou zaměřené ke zničení nebo omezení základních práv a svobod stěžovatele („Nic v této Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci, jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení kteréhokoli ze zde přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví.“).

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

Kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, z tohoto důvodu přichází v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Z tohoto hlediska stěžovatel podle obsahu kasační stížnosti spatřuje pochybení krajského soudu v tom, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně dospěl k závěru o nedostatku pravomoci krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví.

Podle ustanovení § 4 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují: a) o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“), b) o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) o kompetenčních žalobách, e) ve věcech volebních a ve věcech místního referenda, f) ve věcech politických stran a politických hnutí, g) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části pro rozpor se zákonem.

Stěžovatel zřejmě podle obsahu kasační argumentace považuje předmětný přípis Ústavního soudu za rozhodnutí správního orgánu v oblasti veřejné správy.

Přípis Ústavního soudu o zaregistrování podání stěžovatele ve správním rejstříku v projednávané věci není správním rozhodnutím vydaným správním orgánem v rámci výkonu veřejné správy. Jedná se o administrativní úkon ohledně podání požadujících přezkum či zrušení již pravomocných rozhodnutí Ústavního soudu v souladu s vnitřním předpisem Ústavního soudu, a to Kancelářským a spisovým řádem.

Soudy ve správním soudnictví v zákonem stanoveném rozsahu chrání osoby před určitými správními úkony při výkonu veřejné správy orgány moci výkonné a orgány územních samosprávných celků, jakož i před správními úkony dalších „správních orgánů“, kterým zákony svěřily působnost a pravomoc v oblasti veřejné správy. Soudní kontrola se tedy pohybuje v hranicích oblasti veřejné správy. Napadnutelnými jsou tedy jen takové aktivity orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě.

Proto krajský soud postupoval správně, když usnesením návrh stěžovatele odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesplnění jiných podmínek řízení (nedostatek pravomoci) a neodstranitelnost tohoto nedostatku.

Namítaná porušení stěžovatelových práv Ústavním soudem nebrojí proti právnímu důvodu odmítnutí žaloby krajským soudem pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v nedostatku pravomoci.

Odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek. Proto Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud v předcházejícím řízení) nepřezkoumával namítané porušení stěžovatelových práv Ústavním soudem.

Krajskému soudu tak nelze vytknout, že se v odůvodnění napadeného usnesení nevypořádával s tvrzením stěžovatele o porušení jeho veřejného práva.

K tvrzení stěžovatele, že pokud se ústavní soudce, Ústavní soud nebo jeho státní správa dopustí nezákonností jako v tomto případě, musí mít občané a tím i státní správa zákonné možnosti věci řešit a napravit, jinak by to znamenalo, že určití občané nebo instituce jsou nad zákonem nebo mimo něj, což je nepřípustné a v rozporu s Ústavou České republiky, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že všechny státní orgány (včetně Ústavního soudu) jsou při své činnosti povinny respektovat princip, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, č. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), kdy podle ustanovení § 43 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, odvolání proti usnesení tohoto soudu není přípustné. Pod pojmem „odvolání“ je nutno rozumět jakýkoliv vnitrostátní opravný prostředek (nelze se proti němu odvolat, dovolat, podat rozklad ani ústavní stížnost). Rozhodnutí Ústavního soudu je konečné, nelze o něm znovu jednat ani je přezkoumávat.

Obecné tvrzení ohledně nicotnosti usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze seznat jaké pochybení má zde stěžovatel na mysli. Proto se k tomuto tvrzení Nejvyšší správní soud nemohl vyjádřit. Nicotnost napadeného usnesení krajského soudu však Nejvyšší správní soud neshledal.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítá porušení čl. 17 Úmluvy o lidských právech krajským soudem z důvodů zneužívání zákonů k jiným účelům, než ke kterým jsou určeny a vyvíjení činnosti nebo se dopouštění činů, které jsou zaměřené ke zničení nebo omezení základních práv a svobod stěžovatele. Porušení citovaného článku Úmluvy o lidských právech stěžovatel namítá z důvodu odlišného právního názoru krajského soudu, který Nejvyšší správní soud shledává správným.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení krajského soudu k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu